

Şairin Güncesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Kasım 2019

İksirli bir mavi, sevdalı düşün de bakiyesi ısrarlı kalbin düşkünlüğüne biat çeperinde umut ve aşka nazireler sunan beyit beyit.

Bir şehla hüzünde saklı şühedası ömrün ve kayrasında gizli bir tokat hazan mahsulü yorgunluğun da türküsü...

Mizacı devingen şarkılar çitayı yükseltiyor ve pervasız bir veda ile sarıp sarmalıyor göğün kubbesinde.

Ölüsü de dirisi de makbul aşkın yine de içerleyen her hece başkaldırıyor özlemin methiyelerinde dokunaklı mevsim kadar da kırılğan iken şair.

Gel-git yüklü nefer.

Anaç düzleminde ömrün ve de.

Babası olmayan bir şiire gebe gece ve gecesi günü karışmış dervişin de güncesi cepken yerine satırlara sığdırdığı hüznün.

Manivelası öykülerin öykündüğüne dair de şairin ve koçası kopuk elemin...

Latife yapan bir şiirden de alacaklı mevsim ve ihbar ediyor hüznün vaveyla yüklendiği şaibeli bir öyküyü sorguya çekiyor yazarın kıblesinde kalemle izdivaç kılan tüm heceler de aşkın ve hazanın tek tanığı.

Sırığı yok ki aşkın ve sığındığı tek liman elbette rahmetin ta kendisi.

Kuşku dolu bakışlar ve şakıyan seviciler.

Rüzgâr peyda oluyor.

Aşk riya doluyor.

Özümsenen her taziye ölüme davetiye çıkarıyor gece ve iki büklüm heceler soldan sağa içtimada aşk ve âşık nutuk atarken sevdalı yaren elbette yoksunluğun bam telinde şerh düşüyor bilinmeze.

Şaibeli şehir... salkım saçak surlar.

Ekseni kayıp bir veda ve solan onca refüze edilmiş gölge kayıpların da meali iklimsiz seyrinde ikilem yüklü mizacı ömrün sekiyor hecelere vurgu yapan belki de aşk iken vurgun yiyen.

O martaval ki... ne gam.

O hazan ki...

Bir selamı çok gören tanrıci kuşlar ve tanrısal bir dokunuşla aşkı ve güzelliği taşa tutan mersiyeler elbette kendini seven ruhsuz bir doğa insandan üreyen ve insanı dışlayan aslında insanca yaşamının meali sadece sevgi ve inancın kayrasında umut yüklenen gün ışığına nazire yapan yarım aya sakıncalı her bulutta inzivaya çekilen kuşlara gönderme yapıyor.

Seyrüseferi hadislerin ruha ışık tutan ve bir sure tadında İlahi Aşkın mucizesine denk düşen huzur yoksunu ömrün son demlerinde iyice ayırdına varan bir düş gibi gerçeğin de asla bir kurgu olmadığı ve bir asal sayı gibi b/ölünmeyi bekleyen en çok da kendine ve bir'e atıfta bulunup içindeki izdihamı sayılara saçan bir hıçkırık ne de ola albenisi olan düşün meali hayal yüklü geminin de seyrinde bozguna uğrayan yüreğin de tesellisi.

Ve şimdi vakur bir gülüş ile.

Ve şimdi patavatsız bir mizansende.

Ve şimdi ihbar ettiği yalnızlığını yok sayıp yüreğini tüm evrene armağan ettiği.

Dar acılı bir üçgende aç yoksunu şekiller ve sanrıların uçuştığı gök yüzünde bin bir kılıf geçiren yalanların mizacında da dona kalan bir yaralı kuş gibi dokusunda saklı ölümü yok sayıp ürkünç bir heceye baş kaldıran üç beş dizede saklandığını bilfil ihbar eden alacaklısı olduğu hayatın da aslında bir kurgu olduğuna vakıf.

Sayacı eksenin nasıl ki bozuk.

Efkârı ömrün nasıl da eşlik ediyor o donuk bakışlarına bilinmez de bir örtü olduğuna delalet açık seçik seçemezken gözleri iblisin.

Ve nokta koymadan evvel idare ettiği her imleci bağına basan şiirlerde saklı tuttuğu izdihamı yere göğe yağın bir menevişince izah elbette seyyah yüreğin de yangını arşı alaya çıkmışken her kıvılcımı ölümüne saklı tutan hüznün yatağı bulutlarda verdiği her molada kendine olan uzaklığı da sevgi ile minimuma indirdiği o eksende aşkın mimarı bir ruhla serildiği boylu boyunca.

Bir řiirse nükseden.

Bir řairse atıfta bulunduđu.

Ve izahı asla olmayan bir mutluluk satırlarda boy veren duyguların aşkla kıtlama yaptığı da bir mizaç işte şairin güncesi.